

**Raudtee
Laulik.**

Motto: Raudtee Laulik wura sa,
Kiirest läbi Gestimaa!

Jacob Reichert

Raudtee Laulik.

Moore rahwale
rõõmuks ja ajawiiteks kirjutatud.

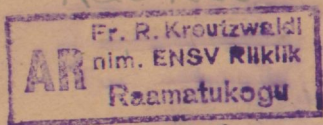

Wotto: Raudtee Laulit wura sa,
Kiirest läbi Gestimaa!

Teine trükk.

Tallinnas.
Trükitud T. Pihlaka kulguga.
1889.

Ar 889
Raudtee

105100 x

Дозволено цензурою. — Дерптъ, 12. Января 1888 г.

1. Kodumaa.

Mu isa koht ja kodumaa,
Kui wäga armas oled sa!
Su söödid kaetud lilledest,
Mets kõlab linnu lauludest.

Siin lapsena ju mängisin
Ja lilla kofku noppisin,
Siin karja hoides tõstsin healt
Ja leitsin rõõmu igalt poolt.

Su linnu laul mind rõõmustas,
Su tuule õhk mind jahutas,
Siin lilledega mäng'sin ma
Ja lindudega laulsin ka.

Müüd weel ma sellest rõõmustan,
Kui lapse põlwe mäletan;
Ja iga haljas sööt ja puu
Mull' awaldatawad sinu auu.

Sind armastan ma surmani
 Ja elu wiimse õhtuni,
 Mull' kodumaa ja kasu koht,
 On magusam kui kallis roht.

Siin oma elupäewad ma,
 Ka tahan rõõmsast lõpeta;
 Ses woodis wiimaks uinun ka,
 Kus esmalt walgust nägin ma.

2. Kena lill.

Sa õitsed kena lilleke
 Ja lehtad armsast kaugele,
 Sa ajad lehed laiali,
 Teed seega rõõmu kõigile.

Oh lill su peale waadates,
 Mull' tõuseb mõte siidames:
 Et ilm ta hiilg'wa iluga,
 Kõik peab hukka minema.

Oh lilleke küll õitsed sa,
 Ja siiski pea närtsid ka,
 Kui kõrbe tuul s'ust üle käib,
 Ehk külma hoog su peale saab.

Oh inime su elu ka,
 On lillekese sarnane;
 Kes täna õits'wad ilusad,
 On homme mulla sarnatjed.

Oh inime su uhkust ja
 Müüd jäta maha koguni,
 Sest et ka sinu ilu, aau,
 Ka närtšib nii kui lilleke.

Saad furnu-aeda pandud ja,
 Siis oled mullaks jaanud ka,
 Siis kadund kõik su ilu, aau,
 Sind katab maarja muld ja sau.

3. Armastuse rutt.

Mis teeme, tehkem ruttu,
 Sest nüüd on paras aeg;
 Ei maksa aega wiita,
 Jäeb wiimaks hiljaks kõik.

Kõik kenadus ja ilu
 See kaub usinast,
 Ja noorepõlwe elu
 Lä'eb mööda nobedast.

Pea kaub puna palgest,
 Pea pää halliks jäeb,
 Pea hiilgus kaub filmist,
 Pea süda külmaks jäeb.

Suu, mis nüüd lahkest naerab,
 On pea näutu,
 Käed, mis nüüd lumiwalged,
 On pea kuiwanud.

Sest võtkem kasu nõuuda
 Müüd oma nooruselt,
 Kui aeg saand mööda jõuda,
 Siis pole juttu sest.

Kui armastad ja ennast,
 Nii armasta ka mind,
 Waat', siis lä'eb asi kenast, —
 Ma armastan ka sind.

4. Ilus neiu.

Neiu, neiu ilus kena,
 Olete nii mures täna;
 Soovite ehk mehel' minna,
 Wõi ehk parem üksi olla?

Pois on rumal kui ei tule,
 Kena neiu pole fore;
 Tasane ja ingli meel,
 Ja mis kena laulu heal.

Mossis palet ei näe ilmas,
 Pahameelt ka ial filmas,
 Plus rinnakas ja sirge,
 Käik on kena, wäga kerge.

Soowite ehk mulle tulla,
 Wõi ehk ühe teisel' minna?
 Minul' on küll üks see kõi,
 Muidu aga küsin teid.

Ma just wastu mitte paneks,
 Kui te' emandaks mull' tuleks, —
 Plus neitsi ise teab,
 Keda tema armsaks peab.

5. Armas neiu.

Neiu, neiu tule ja,
 Lähme, lähme aeda,
 Süda tufsub rutuga
 Kindus, ja teeb waewa.

Ütši ainu kõnnin ma
 Nutralt puude wilus,
 S'uga tahan rääkida,
 Sest et oled ilus.

Keiu, peatšid teadma sa,
 Koosipõesa warjus,
 Juttu ajada on hea,
 Ütši igaw, hirmus.

Oh see oleks õnnis tund
 Seista sinu rinnal,
 Dõselgi näeks weel sest und
 Armastuse sunnil.

Wistist olen kallis sull'
 Aru sain ma juba,
 Mamma on küll tuttaw mull'
 Papalt puudub luba.

Aga natukene weel
 Soowin musu saada,
 Ehk siis pöörab papa meel
 Lubab armastada.

6. Kadunud neiu.

Minult üksford nägin mina
 Kena tütarlapse siin,
 Armastust siis tundis süda,
 Hindus hakkas waew ja piin.

Armastusest minu süda
 Waljust, waljust tufjus ta,
 Õrnalt tahtsin armastada,
 Neiu aega wiita ka.

Ja ma soowisin ka wäga
 Panna pead ta rinna peal',
 Aga see ei läinud forda,
 Sest mul oli hale meel.

7. Wana aegne koolmeister.

Ma astun wana hallife,
 T'e ette une lauluga,
 Ja tahan teile kõnel'da.
 Mis nägin mina Gestimaal.

Kus koolimaja oli weel,
 Kas metsas eht ka raba peal!
 See oli wäga ime siis,
 Sest kõneleb mu laulu wiis.

Ma olin ükskord rändanud
 Ja metsas äraeksinud,
 Ja filmad olid nutu wees,
 Ei leidnud enam õiget teed.

Siis paistis tulewalgus seal
 Mu filma, metsa äere peal;
 Sain ligemalle nägin ma
 Üht weikest maja olema.

See oli weike maja-ütt,
 Ma mõtlesin fiin elab kütt;
 Ja seda ei wõind armata,
 Et koolimaja oli ta.

Seal elas koolipapa Hans
 Ja tema sulane ka Tõnts;
 Nad wõtsid minu hobuse
 Ja wiisid koolikambrisse.

Ei kuuri alust olnud seal
 Kus loom wõis olla warju all;
 Ma olin rahul sellega
 Mo hoost wõib Hans jo koolita.

Ta tuba oli piisike,
 Ja ruum ka sees küll weikene.
 Ei tunnikella olnud seal
 Koolmeistri Hansu seinä peal.

Kui kana karjus kaa, kaa, kaa!
 Hans ütles: kell on kahelja,
 Müüd jätke lapsed oma und
 Sest warsti hakkab kooli tund.

Tal olid lapsed Jüts ja Mats
 Ja murgas ka üks weike Tots;
 Meid tahtis targast koolita
 Ja lasi wahest karata.

Müüd tuli kätte kooli aeg,
 Siis kooli läks ta oma poeg;
 Hans ütles: poeg, saad jugeda,
 Kui sa ei mõista lugeda.

Ta wöttis kimbu ahju pealt
 Ja tahtis poega lüüa sealt,
 Poeg palus wasta haledast:
 Oh ära löö mind libedast!

Ä' tapa fulla isake,
 Sest täna loen ma selgeste,
 Mäe, üks on a ja teine b,
 Jah kolmat ja ei tea isegi.

Kaks õpi täna pähe ja,
 Küll homme kolmat näitan ma;
 Nüüd ole kärmas lugema,
 Et jälle wemmalt ja ei saa.

Koolmeistri tütar pidi ka
 Nüüd leeri õppi minema,
 Siis nuttis ema haledast
 Ja isa ka nii kibedast.

Mis pean tal kaasa panema,
 Ei leiba ei leiva kõrwaft ka,
 Ei ole toitu majas meil
 See teeb jo meelega kurwaks küll.

Eit tõi siis kambri lamba pea
 Ja raius seitsmeks tüüks ta,
 Kõik pani tütar tähele
 Ja luges tüfid järele.

Kui õpetaja küsis siis
 Mii kudas leeris nende wiis:
 Kas ja need kallid peatükfid
 Ka pähe kodu lugesid?

Kui tead ja jeda selgeste,
 Siis kosta, armas lapsuke,
 Siis kostis tütar julgeste:
 Ma tean neid kõiki selgeste.

Meil oli seitse peatüffi,
 Mis kodu äralugesin,
 Wiis pani ema karpi mull'
 Raks jättis isa enesell'.

8. Warane surm.

Bois Wenewere külas
 Üht neiut armastas,
 Kes oli noor ja ilus
 Ming lahke sõnades.

Jo südame ja sõna
 Mad teineteisel' and
 Ja armastuse sisse
 Ka nime kirja pand.

Kui nõnda kindlas armus
 Mad olid kihlatud,
 Siis kurwastuse sammul
 Said pea lahutud.

See õnnetus neil' tuli
 Mii wäga äkiste,
 Ja pealegi ka oli
 Weel raske liiaste.

Surm tuli hirmsal kombel
 Ja murdis peiuf'se;
 Ning jättis kurwal meelel
 Siin nutma neiuf'se.

Ta westiratta wahel
 Sai ärapurustud,
 Kõik teha, nii kui ah el
 Sai murtud, rusutud.

Kui juures surma walus
 Paar tundi elas weel,
 Siis palwes hinge heitis
 Ta häda woodi peal.

Nüüd oli lõp'nud elu
 Kui küünal kustunud,
 Sealt aga pruudi walu
 On juureks kaswanud.

Ta ütles: jäegu maha
 „Kõik mis siin ilma peal,
 „Ei mina seda taha,
 „Mu õnn on furnu a'al!“

Kui furnuraamil kanti
 Ta peigmeest hauale
 Ja risti püsti pandi
 Ta mälestusele.

Siis nõrkemas jo oli
 See waene pruudike,
 Ja haura ligi tuli,
 Kui tahaks sinna ka.

Kõik trööstimise sõnad
 Tal olid asjata,
 Kas olgu need kui kenad
 Ei enam maksnud see.

„Mu armuke on läinud
 „Ju luude seltsisse,
 „Ma walusse weel jäenud
 „See kurja ilmasse.

Mii kahwatanud palgel
 Ta ütles kõigile,
 Kes õhtu eha walgel
 Ta püüdsid trööstida.

„Ma külma mulla alla
 „Ka tahaks astuda,
 „Ei tuleks iial wälja,
 „Kui wilets leinan ma.

„Mu nutt ei lõpe enne,
 „Kui siia tuuaks ka
 „Kus minu armas peiu
 „On pandud hingama.

See neiu juurest nägin
 Ma kindelt armastust,
 Ja selle laulu tegin,
 Et jaaksid õpetust.

Oh õnnis süda, kellel
 Mii kindel armastus,
 Kui selle noore neiul,
 Kell' juhtus äpardus.

Peaks minu pruut ka nõnda
 Mind armsaks pidama,
 Siis võiks ma rääki mõnda
 Mis paneks mõtlema.

Sell' neiul kes nüüd kurwalt
 On jäenud leinama,
 Ja kelle süda fuumalt
 Peab rindus tufsuma.

Tõest, seda neiut kiidan
 Ma kõige ilma ees,
 Ja seega aega wiidan,
 Kui kurvastus on käes.

Ta kindel armu süda
 Mu mõttel ilmutas,
 Et tema üksi seda
 Siin ilmas armastas.

Ei kahel meelel wõinud
 See neiu olla ka,
 Wist teisa ta ei näinud,
 Kui oma ükksina.

Kui ilma rahwas naerab
 Ta wälja foguni,
 Siis minu laul weel kiidab
 Ta armu otsani.

Kes tema kurbtust naerab
 See armust küll ei tea,
 Waid poolel surmalt elab,
 Ei kallist annet näe.

Küll arwa on neid pruuta
 Kell' kindel armu waim,
 Ja feda wõiks ka kiita,
 Et ta on armu taim.

Müüd ilm on hukka läinud
 Kõiksugu patuga,
 Seepärast arm on jäenud
 Ka hoopis kõrwale.

Waat' tihti neiu süda
 On hawa kombel lahti,
 Kõik arm wõib täita feda
 Ta peab järgest jahti.

Ei jeda armastujeks
 Wõi keegi pidada,
 Kes igas effituses
 End annab pöörata.

Waid pruudi arm on tõeste
 See kõige kindlam riist;
 Seepärast teda murdma
 Ei pea kuuslik rist.

Tõest, õnnis on see peiu,
 Kes äkist surma sai,
 Nüüd tema waike hauda
 Ta pruut weel armu tõi.

Ta haua lilled jaamad
 Weel rohkest' kastetud,
 Neist filmapijariatest
 Mis pruudist langenud.

Oh peigmees, kui ja kuuleks
 Weel pakju mulla alt,
 Siis tõest ja wälja tuleks
 Su pruudil annaks tätt.

Oh hirmus rõõwel, weskil,
 Kui õnnetumaks teind
 Üht armu tundjat pruuti,
 Ja peigmeest surma pand.

Kui jurnuaedas kõnnin
 Ma risti radadel,
 Siis iga ford ka mõtlen,
 Kui mitme rõõm on seal.

Mis aga muud võin fiita,
 Kui jelle armastust,
 Kes võtab aega wiita
 Veel siin ta kurbtusest.

Kus tema armufene
 On pandud hingama,
 Ja kelle peiufene
 Jäeb meelest kust'mata.

Müüd oma laulu lõpeks
 Head õnne soovin ma
 Neil', kes jäend armus kindlaks
 Siin elu otsani.

9. Peigmehe armu tunnistus.

Mu armas pruut ja tõeste
 Siin rõõmustad mu meele,
 Su lahke wiis, mu armufe,
 U'ab rõõmu laulud peale.

Kui ja ei ole minu ees
Siis mures õhtab jüda:
Oh oleks ta mu silma ees,
Mu elu õnn ja wara!

Nüüd olen tulnud kaugelt maalt
Mu armuke sind waatma,
Et wõiksin sulle elawalt
Suust suhu kõneleda.

Mu armuke, kas tohin ma
Kõik rääkida nüüd sulle,
Mikspärast olen tulnud ma?
Kas annad luba mulle?

Oh wasta mulle armas pruut
Nüüd wiimne kindel sõna
Ja ütle „jah“ ja armsast juud
Seepeale mulle anna!

10. Taganemine pruut.

Mu kõige kallim pruudike,
Sind nutab taga armuke;
Eks ole ma su armsam mees?
Nüüd kurbtust täis mul jüda sees.

Et nüüd see nõuu meil nurja läind,
 Ei ole ma ei fina teind;
 Oh Jumal, Jumal sinu nõuu
 Käib praegu üle meie jõuu.

Meil murrad armu sideme
 Ja haavad raskest südamel,
 Kas pole arm meil tõsine
 Wõi mina puhas armuke?

Mul oli truu ja kindel meel
 Siin jelle ilma elu teel,
 Et armust aita teineteist
 Ja kokku jäeda igawest.

Kui tuleb meil nüüd lahkuda,
 See wõtab südant lõhkuda,
 Et kül see ilm meid lahutab
 Küll ta me' truust näha saab.

Sest arm on surmast wägewam
 Ka maast ja taewast tugewam,
 See tõmbab hädaoru seest
 Meid taewa kokku igawest.

Kui Jumal katsub nõnda wist,
 Et juhtub meil' nii raske rist,
 Kas armastus meil puhas, truu,
 Wõi see mis tunneb liha, luu.

Oh armas pruut seal igawest
 Me' jaame tundma teine teist
 On elaw, waimulik meil arm,
 Siis ühendab meid Looja arm.

11. Peiu igaksus.

Mu neiuke on kaugel maal,
 Ma oleds ikka tema na'al,
 Mu meelest ei läe iial ta,
 Waid jäeb mu mõttes muutmata.

Kui esimest kord nägin tend,
 Siis armastus ta peale lend';
 Ma mõtlesin: oi ilus lind
 Siin ilmas ei ma jäta sind.

Kas kuus ehk aastas forra ma
 Saan tema armu maitseada;
 Ja kui see filmapilk mul käes,
 Siis elan armastuse wäes.

Mu magus roos, mo tuwite,
 Mu kõige armsam neiuke,
 Su fini film, ju kena fulm,
 Kui nälkjas roos ja nurme hulm.

Kui neiu pool ma minemas,
 Siis arm mu vastu tulemas;
 Küll wersta faks ehk kolm mul ka,
 Jäeb meelemõistus muutmata.

Kui terwit olen annud tal
 Ja suud paar kord ta rinna na'al.
 Ja armastuse pandiks saand,
 Siis paradiis mull' ligistand.

Kui hakkas jälle minema,
 Saab hirm mu peale tulema,
 Et neiufe kes laitmata,
 Jäeb ilma minu aitmata.

Oh jõuaks see päew tulema.
 Mill' papp ja kõster kooris ka,
 Meid saaks jo kofku panema
 Ja Issandale tänkima.

Küll armastuses tahaks ma,
 Mu kalliga siis elada;
 Mis Nad'mal, Gewal tõuutud,
 Ei saaks ka meiteft unustud.

12. Reigmehe laul pruudi haava peal.

Oh armas pruut ja hingad siin
 Müüd waitjelt mulla all,
 Kõik ilma häda, rist ja piin
 On sinul lõpp'nud teal.

Surm seega minu südamel'
 On suure haava lõõnd,
 Et ta sind kindla armu a'al,
 On minuist lahutand.

Müüd sinu haava peale ma
 Veel lilla istutan,
 Ja sinu risti külge ka
 Need sõnad kirjutan:

Mis hale süda annab mull'
 Ja kurblik mõte toob;
 Mis läbi minu südamel'
 Su mälestus veel jäeb.

Kui mõtlen mina tagasi
 Veel selle armu peal',
 Siis tilgub silmist wesigi
 Ja tõuseb nutu heal.

Nüüd minu ilu sinuga
 On jüa langenud,
 Ja surm ta walju käega
 Sind jüa tõmbanud.

Su pruudi-kambri asemel'
 Sai antud wilu haud,
 Ja seal sull' ka mu armuf'sel'
 Nüüd taewas pulma laud.

Mu pulma rõõm on muutnud
 End laimamiseks nüüd,
 Surm minu rõõmu neelnud
 Ja kurwastanud mind.

Ei wõi nüüd armu hõlmas
 Sind soendada ma,
 Waid pead siin küllmas haudas
 Nüüd üksi magama.

Su armast tuf'swad rinda
 On katnud raske muld,
 Ja halja muru pinda
 Sa kadusid, mu kuld.

Ma tõest' seda soowiks,
 Et s'uga hingaks siin;
 Siis tõsist rõõmu maitseks
 Ja lõpeks minu piin.

Mu leina aeg siis lõpeb,
 Kui ükskord suren ma,
 Ning Issand mind ka kutsub
 Su juure hingama.

Siis pühib Issand ise
 Mei' filmapijarad
 Ja oma heldeid käsi
 Meil' vastu sirutab.

Seal kurbtus otsa saab,
 Ja käes on pulma päew,
 Kus meie film seal näeb,
 Et otsas rist ja waew.

Oh oota weel mu arm,
 Küll pea tulen ka
 Ma sinu rahu jeltsi,
 Kui wäsiind, magama.

Weel filmaweega mina
 Neid lilla kosjutan,
 Mis sinu põrmust täna
 Su haual kaswawad.

Nüüd nuttes sulle soowin
 Head ööd, siin hingada
 Ja kannatades ootan;
 Mill' jüa tuuaks ka.

13. Peiu kurbtus.

Armuke, mull' oled teinud walu,
 Mu südant oled raskest haawanud!
 Ja kurwaks teinud mu noort elu
 Ja siiski ei ma saa find äraunustud;
 Mikspärast waewad mind? ;:

Oh häda, miks sain armu tunda,
 Mikspärast küll ma elan ilmas weel,
 Mu elu tahaksin ma surma anda,
 Ei rõõmsaks saa siin enam minu meel,
 Mu walu südames on suur ;:

Su armas kuju seisab nüüd mu meeles,
 Ehk unustan ma teda ükskord siin,
 Kas tõeste ükskord weel, — ma ütlen ilma weega —
 Võiks saada unustud ja kaduma see piin?
 Mis närib südames. ;:

Saan närtsima kui põdur taimetene,
 Maailma lustil pööran seega ma;
 Kui ükskord hüüdwad surnu kellad hauda
 Mind rahu sisse kutswad hingama,
 Mu waitse fängisse ;:

14. Mu armas.

Mu armas, kallis, pruudike
 Mu kõige armjam õie!
 Ma südamest siud armastan,
 Sest armust ennast rõõmustan.

Mu lootus, süda, mõte, meel,
 See seisab kindlast sinu peal,
 Su nimi kuldse tähtega,
 Kui pilt mu silmas paistab ka.

Ma ilma sinu armuta
 Ei taha ilmas elada;
 Su nägu rõõmsa mõtte sees
 Mull seisab ikka filma ees.

Ma jagedaste unes näen,
 Et ma su jääd'waks omaks jäen;
 Sest tahan sulle laulda weel
 Niikaua kunni kustub meel.

Maailm mul kõige iluga,
 On tühine kõik sinuta;
 Sa minu meelest oled kuld,
 Niikaua kui mind katab muld.

15. Kurb jumalaga jätmine.

Mu armuke ma jätan
 Sind jumalaga nüüd,
 Ehk südamest küll nutan
 Mul pole jüiski süüd!

Mis aitab fui ma tahaks
 Sind weelgi armasta,
 Sa paneksid küll pahaks,
 Et mind ei jalli ja!

Sest ilma lootujeta
 On raske armasta,
 See võtab pea jaata
 Mind hauda murega.

Ehk leian weel üht südant
 Mis mulle vastu lööb,
 Et sinust löödud häda
 Mull' jälle rõõmuks läeb.

Et muu nõuu enam aita
 Siis pean lahkuma,
 Ehk saab mu õnn weel õitsj' ma
 Sest tahan tõtata.

16. Neitsi kaebtus.

Mets kohiseb ja pilved jooksi'wad ruttu
 Üks neitsit istub jõe kalda peal,
 Ei kuule lained tema kaebjad nuttu,
 Ta istub süda öösel üksi seal.

Mis on see häda mis ta südant waewab
 Ja tale nõnda palju kurbtust teeb?
 Et käsi ringutes ta seda kaebab
 Ja lõhkedes ta süda rindus lööb?

Ta hüüab meele ärashetmisega,
 Et metjast kõlab tagasi ta heal:
 „Mis on need lilled oma õiedega?
 „Mis on mul armas weel siin ilma peal?

„Mu kõige kallim selle häda orus,
 „Mu armas peig on maha jätnud mind,
 „Kus on mu neitsi auu ja kõik mu lootus,
 „Mis on see palk, et armastasin sind?“

Ta taewa karmu silmist lõppemata,
 Müüd wool'wad walusalt küll pisarad,
 Nad ait'wad tema walu fergitada
 Ja on kui roosil kaste ülewelt.

Sest nimeta mis kastab elu-weega
 Üht südant peale kadund armastust?
 Ja täidab teda uue lootusega,
 Et rõõmu laulud helisewad juust.

Kui pisarad küll mööda palet jookswad
 Ei too nad tagasi jull' armastust,
 Ja siiski tema wale kaebtus jäewad
 Sull' troostiks, mälestuseks igawest.

17. Tütarlapse kurbtus.

Ma eile õhtu hilja
 Jäin nuttes magama,
 Ja waatajin ta filma,
 Mind ära unusta.

Kui juba pala päike
 On alla weerenud,
 Külm õhtu, kaste läike,
 Maast üles tõusenud.

Siis nägin rohuedas
 Üht neitsid istuwad,
 Ta süda suures waewas,
 Ka wool'wad pisarad.

See aed on wait ja waga
 Ei liigu lehefest,
 Kuu waitsest metsa tagant
 Ka tõuseb ülesse.

Ta taewa poole waatas
 Ja hüüdis haledast:
 „Kus on mu neitsi puhtus?
 „Kes trööstib mind waest last?

„Sest hilja aegu olin
 „Ma kuulus igal pool
 „Ei teadmud murest, waewast,
 „Ma õitsesin kui roos.

„Kui aga õhtu tuli,
 „Siis wälja läksin ma;
 „Kus iial pidu oli,
 „Ei puudunud ma seal.

„Nüüd istun furb ja waga
 „Ma oma kambri sees,
 „Ka kiigutan ma seda,
 „Mis magab kätki sees.

„See, kes mind armastanud,
 „See on mind põlganud,
 „Ja wiimaks ka mind petnud
 „Ja waltfist armastand.

„Oh armas peigmees mõtle
 „Mis oled teinud mull'
 „Et võtfin sind ma usku
 „Ja andsin jüdannt sull'.

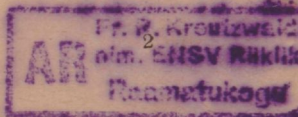
„Ma olin noor ja rumal,
 „Ei mõisunud mõtelda,
 „Et taewas tõest' juur Jumal
 „Mind võtab nuhelda.

„Oh armjad sõbrad võtkem
 „Nüüd minuist õpetust,
 „Ä' nõudke armu rohkem,
 „Ta toob teil' furwastust.

„Ta on küll enne fange
 „Ja magus pealegi,
 „Kui patu tegu tehtud,
 „Ei aita nutmine.“

18. Kodust lahkumine.

Kodu sinust pean lahkuma,
 Jäe jumalaga nüüd!
 Teise paika pean minema,
 Jäe jumalaga nüüd!

Siis weel sulle kurwa meelega
 Saulan nõnda kui teeb lahkuja:
 Jäe jumalaga nüüd!
 Jäe jumalaga nüüd!

Oh kui paistad oma iluga,
 Mu armas kodumaa!
 Teretan sind niidu, nurmega,
 Mu armas kodumaa!
 Ehk kül sinust pean lahkuma,
 Ei sind jüiski äraunusta,
 Mu armas kodumaa!
 Mu armas kodumaa!

Djafene ja mind saadad nüüd
 Ja kurblik olen weel,
 Kodu sinu pool on minu hüüd,
 Sull' kõlbab minu meel,
 Metsa äeres, mäekingu peal,
 Saulab sulle wiimist kord mu heal:
 Jäe jumalaga nüüd!
 Jäe jumalaga nüüd!

19. Taganemine pruudi armastus.

Millal tulewad need päewad,
Et siit waewast lahti saan!
Noorus, terwis siia jäewad,
Pruut mind ära unustand.

Kes mind armastand nii ellast,
Et mull' truust tõuitand
Ja mu rinna najal ennast
Ta suud andes toetand.

Tuimaks läinud nüüd ta mõtted,
Weri soondes seisma jäend,
Et ta armastuse wõtmed,
Südamest on ära käend.

Süda lõhkeb kui ma mõtlen,
Mis ta pärast waewa näind
Olen ma, ja siiski ütlen;
Spetuseks tarwis läind.

Kui mul raha, rikkust oli,
Wõttis ta mind armasta,
Aga nüüd kui puudus tuli,
Ära unustas mind ta.

Et ta wanduda kül wõttis
Truuits jäeda surmani,
Ometi mind siiski pettis,
Meiud kõik wist teewad nii!

Et nad oma armukefi
 Wande läbi petawad,
 Magusamalt weel kui mefi
 Ette laulda wõtawad.

Et nad tahta elutee peal
 Kilbiks olla häda sees,
 Olgu kuiwa maa wõi wee peal
 Usud neid, siis kadund mees.

Bruudist peast kui roosi taimel
 Wärioseb ju silma ees,
 Aga kui t'ast saand su naine,
 On kui madu põesa sees.

Kas ei ole seda nähtud,
 Et ju mõni waene mees
 On, kui pulmad ära tehtud,
 Glanud kui pörgu sees.

Bange tähel' armsad wennad
 Ja kõik sõbrad ülepea,
 Kes te' noored ja weel fenad
 Armastusest ka ei tea.

Ärge laske endid petta,
 Betja armastusega,
 Kui te' õpetust ei wõta,
 Kahjalsete nutuga.

20. Noorest põlvest.

Kül armukesi ilma peal
 Mul oli mitmed sugu,
 Ja kõik mind armastasid teal
 M'ust pidasid suurt lugu.

Ma olin siis ka ilus mees,
 Ei pahaks polnud panna,
 Et sukru=saia söin ma siis
 Ja musu kohwi kõrva.

Mad käte peal mind oleks kan'd
 Mu järel' olid maijad;
 Neil' olin ma kui sakjal lind,
 Maa=lapsel linna saiad.

Eks näitma pidin wiimaks ka,
 Et puustki polnud mu süda,
 Et ostasin ka armasta
 Ja ilmutada seda.

Seks otsisin ma armsama
 Kül hulga hulgaft wälja,
 Ja lasksin maha kuuluta —
 Et teistel' pööran selga.

Tee, ilus sõber, nõnda ka,
 Kui ilm sind nõuab taga
 Üht' armsaks pea, mitt' üheksa,
 Siis saad su elust magu.

21. Petis tütarlaps.

Mu Viisa pehmes süles,
Ma rahul hingasin,
Ja kui ma ärk'sin üles,
Siis rõõmsast õiskasin.

Ma ööd ja päevad lootsin,
Et Viisa on mu pruut,
Ja pulma päeva ootsin,
Mill' saaks meid laulatud.

See lootus läks mul nurja,
Kui aru sain t'ast ma,
Et Viisa meel täis kurja,
Ei mind ka armasta.

Sa kuri, kaval neitsi,
Oh mõtle selle peal',
Kui ma sind alles leidsin,
Kuis värises su heal.

Sa andsid mull' truu sõna:
„Sind üksi armastan,“
Sa seda murdnud täna,
Mis eest sind mäletan.

See tõe armu päike,
On mu eest looja läind;
Ma seegipärast õige,
Sa omal kurbtuft teind.

Ma pean kurwaks jäema
 Ja wangis olema,
 Eht saab mu õnn weel õits'ma
 Kui lahti peasen ma.

Jäe jumalaga, Siia,
 Ei enam näe ja mind,
 Ei räägi s'uga sõna
 Ei armasta ka sind.

Oh jala õhkamised,
 Miks mind nii piinate?
 Miks tungite kui wargad
 Mu kurwa hingesse?

Oh jala õhkamised,
 Miks mind nii waewate?
 Te' rööwite weel wiimaks
 Mu röömu fogni!

22. Surnu pea-luu.

Nord läksin hilja üksina,
 Ma surnu aeda kõndima,
 Ja nägin haura ärelda,
 Seal surnu pea-luu olema.

Auufartel kätte wõtsin ta,
 Oh mis seal juures tundsin ma,
 Ma sügawaste õhkasin,
 Ja mõnda järel' mõtlesin.

Kes ja küll wõisid olla weel,
 Kui lihas liif'id ilma peal?
 Kas täitsid elu teedela
 So looja käsku hoolega? —

Kas warjasid ka wagadust?
 Ja armastasid ligemest? —
 Wait jäedes jäin ma mõtlema,
 Su kohtumõistija pole ma.

Ehk olid juur ja kuulus mees
 Siin ilmas inimeste ees,
 Ja wägew, keda hirmuga,
 Rõik kummardasid auuga.

Müüd ütle kes sind kardab weel?
 Ei muud kui muld ja põrm on seal,
 Mis tuul wiind ammu laiali. —
 Sest nähaks' mis on inime. — —

„Kas sul on wähe rahwast?
 Miks andsid riisuda?
 Kas pole seda wahwast,
 Kes tapleks minuga?“

Kõik rüütlid jeda kuulewad,
 Ei ükski usalda.

Ja kurbwalt küsib kuningas:

„Kas üksi jäetud ma?“

Noor poeg siis astub ette:

„Taat, kas sa taplemist

Ohj usud minu kätte,

Mull küllalt jõudu wist?“

„Mu poeg noor oled jina weel,

Ta õppind sõjamees, —

Ja süski mine, sinu käel

Näib mehe rammu sees,

Säh, wõta julge weri,

See kuulub mõde mu käest!

Kui langed, — neelgu meri

Mind õnnetumat meest.“

Ja kohijedes leikab paat

Müüd läbi lainete.

Kõik wait, ja pime kuningas

Wast kuulab hooljaste.

So kuulub sõjakisa

Ja mõega helin ka,

See paneb ümberkaudu
 Kõik kaljud kõlama.

„Mis, teie mehed, näete seal?”

Nii küsib pime mees,

„Mu mõel, ma tunnen tema healt,
 Nii tähtsalt helises.”

„Snn saagu tuningale!

Auu tema pojale:

Su rõõwel maha langend

Tal warga palk on käes!”

Kõik jälle waikselt seisawad,

Weel kuulab pime mees:

„Mis mina kuulen tulewat

Ja kohisewat wees?”

„Eks see su poeg ei ole,

Kes tuleb mõegaga?

Su kähärpeaga tütar

On paadis temaga.

„Mu armsad lapsed, tere ka!”

Nii kaldalt hüüab ta,

„Mis mul nüüd wiga elada

Ja surra rahuga?

Poeg, mõega paned firstu

Mu seltsiks puhkama,

Ja sina, tütar, saadad,

Mind hauda lauluga.”

24 Korstnapühkija.

Ei ole kuskil ilma peal,
 Ei kaugel ega ligidal,
 Üht niisuurt kõrget ammetmeest
 Kui korstnapühkija auu sees.
 Ma kõige ülem meistrimees,
 Ma käin ju kõige kõrgemas.

Küll meistrid endid kiidavad,
 Mis need mu vastu aitavad?
 Ei rätsep, tisker, sapa=Mart,
 Ei saiapagar, koka=Pärt.
 Ma kõige ülem meistrimees,
 Ma käin ju kõige kõrgemas.

Mis mul siin maa peal teha on?
 Vä'en korstna otsja nii kui konn,
 Ja pühin korstnat jahinal,
 Tahm läheb alla pahinal.
 Ma kõige ülem meistrimees,
 Ma käin ju kõige kõrgemas.

Ja korstna otsast hüüan ma:
 Oi tüdruk, ära suitseta!
 Kui seda siis ei kuule ta,
 Saab pätsu pähe luuaga.
 Ma kõige ülem meistrimees,
 Ma käin ju kõige kõrgemas.

Sest ma püüan kofku saada
 Wiimist kord weel jinuga,
 Oh need rauad on küll rängad
 Ühe noore hingele.

Mure sees ma surma leian,
 Wiimist kord weel ütlen sull':
 Oh kas näen weel sinu palgeid
 Kuulen weel su kena healt?

Oh kui ilus oled sina
 Oma näu jume sees,
 Rõõmsast kätt ja suud sull' annaks
 Oleks ja mu filma ees.

Aga kõik on mööda läinud
 Lustipidu, rõõmu mäng,
 Sest see roos on ära kuuinud,
 Haua sees on tema säng.

31. Surmad tunnid.

Ma ütsti weikse kambri sees,
 Kus igawus mul seltsimees;
 Ja mustad tressid afna ees,
 Mul pole rõõmu elades.

Kui wahest ärdaft nutma jäen,
 Siis tuleb meele pruudi heal,
 Kui laulis kena metsa all,
 See rõõmu kuuldes tegi mull'.

Me' kõndisime rohu peal,
 Kus lille põesad siin ja seal,
 Ja kenad linnud puude peal.
 Kõik meie rõõmuks laulsid seal.

Ka mäed ja orud, luhad, weed,
 Kõik õnne sooviswad need;
 Auu, ilu, rõõm meil otjata,
 Ei jõua kõik ma kirjuta.

Kord müristas ja wälku löi,
 See tähendades paha tõi;
 Siis sündis meil see õnnetus,
 Kus sees meil praegust igawus.

Nii kiirest rõõm sai lõpetud,
 Meid teineteisest lahutud;
 Kus jäi me' magus armastus?
 Kõik finni kattis kurwastus.

Mu armas kallis neitsite
 Mu pärast ohkab alati;
 Wist wõib ehk olla sinu waim
 Kui ära närtsind roosi taim.

Ra minu süda kurwaks läind,
 Mis walu, kurbtust mulle teind.
 Üks kole, häbemata piin
 Mu südames on ala fiin.

Oh mina waene wilets hing,
 Mu peale loodud kibe wing,
 Üks häda tuleb teise peal',
 Kõik kannatama mina pean.

Et mul kül neetud ahilad
 Mis kurjaste mind waemawad,
 Weel süiski kõwast kohtu poolt
 Kõik wahid peawad mu eest hoolt.

Weel õhkan suure walu sees,
 Oh Jumal hoia iga meest;
 Suur haledus meil igapäew,
 Wist surm mind unustand ka seal.

32. Wangihoone.

Nüüd esmalt oli asutud
 Üks wangimaja Tallinnas,
 Mis hüütakse Tschernäaginaks,
 Kus istwad hinge sadat kaks.

See maja paistab kaugele,
 Ka kuulub fogu linnale,
 Ta ehitatud mäe peal',
 Kus wähe kostab linnu heal.

Ka esmalt mina waene hing,
 Ei teand et seal on kibe wing,
 Kui sattusin ma efsima,
 Mind kohus sinna mõistis ka.

Ka naisterahwaid on ju seal
 Kes teinud pattu ilma peal,
 Seal mitmedsugu ammetid
 Kõik mehed, naised õppiwad.

Ka koolid, kirikud on sees
 Mis näha wõib ju iga mees,
 Ka sõõmalaua palutaks',
 Ja iga õhtu lauletaks'.

Need inimesed kes on seal
 Neil on ju aina nutu heal,
 Kõik ohkawad seal walu sees:
 Oh Jumal ole abimees.

Meid waeleid aita ise Sa
 Siin nutu, hädaorus ka
 Ja wähenda me' patud ka
 Maailma muda poris Sa.

Üks riid ja kära, tapmine
 Ja ilmasüüta matmine,
 Mis sünnib rahwa hulga sees
 Kus läind ju hauda mitu meest.

Neid on ju siin ja mujal seal,
 Ka üleüldse ilma peal
 Et rahwas ikka nõnda teeb
 Ja õige tee pealt ära lä'eb.

Et patu poris tandšivad
 Ja sealt seest rõõmu otsivad,
 Ei ükski mõtle selle peal'
 Mis palk saab üksford hingel seal.

Mii noored kui ka wanemad
 Kõik ühte moodi prassivad,
 Ei õpeta nad oma last,
 Ei karista maast madalast.

33. Wangi kahatsimine.

Siin wangitorni sees
 Mu filmad tilk'wad wees,
 Ja süda lõhkeb walu sees;
 Kõik ilu ja kõik ilma hüüd
 On minust maha jäend.

Mu armsjad wanemad
 Kes mind on kaswatand,
 Nad lähwad hauda murega,
 Kui näewad et ei pease ma
 Siit wangitorni seest.

Nad nutwad alati
 Mu pärast põlwili,
 Kõik nende kurbtus, haledus
 Ja filmawesi, kurbastus,
 See waewab mind nüüd siin.

Mu pruut kui ilus ja,
 Kas näen ehk sind weel ma?—
 Kas kuulen weel su terna healt,
 Kui laulsid ja sealt koori pealt,
 See rõõmu tegi mull'.

Oh surm siis tule wist
 Ja lõpeta mu rist,
 Ja wii mind ära torni seest,
 Ka igaweste teiste eest,
 Siis otjas on mu piin.

34. Sõjamehe laul.

Mks sõjamees peab kiirest sõtta tõtt'ma,
 Et isamaa ja õiguse eest sõdida;
 Veel pruudiga lä'eb jumalaga jätma,
 Et väga raske temast lahkuda.
 Ta ütelnud tal: „mu pruut, miks nutad nii?
 „Tee otsa oma kurvastusele,
 „Sest ma jäen truuis surmani
 „Mu isamaa ja armastusele.“

Müüd kui ta saanud jumalaga jätnud,
 Siis oma wäe ridadesse läind,
 Seal on ta sõjariistad kätte wõtnud,
 Ja lahingites kõige ees ka käind.
 Ta ütelnud julgest: „ehk ma langetski,
 „Mu mõel on seda tasund waendlaselle,
 „Sest ma jäen truuis surmani,
 „Mu isamaa ja armastusele.“

Ta tormand nii, et kole pealt olnd waata,
 Ja raiund hirmsast oma mõdegaga,
 Ja tahtnud waendlast külma hauda saata,
 Seal ise langend ühe hoobiga.
 Ta ütelnud weel: „mu haawast jookse weri,
 „Surm wii mind taewa rõõmustusele,
 „Sest ma jäin truuis surmani,
 „Mu isamaa ja armastusele.“

35. Soldati naise laul.

Nüüd kõrgeft mäe kingu pealt,
Ma tõstan kaebuliku healt.

∴ Sest see kes armas minule,
On ära läinud kaugele. ∴

Ma igatsedes waatan weel
See kohta, kus ta astus teel.

∴ Ei tea kas ta nüüd wahi tööl,
Wõi kiigub mere lainetel. ∴

Kül jägedaste hüüan ma,
Siin üksi kurwa meelega:

∴ Oh armas mees kas elad weel,
Seal wõera usu rahwa maal? ∴

Kas mind seal meele tuletad?
Mu armastust ka mäletad?

∴ Wõi oled mind ehk unustand
Ja kurja ilma armastand. ∴

Oh häda kui jäen mõtlema,
Et nõnda kaugel oled ja;

∴ Siis lõhkeb süda kurbtuses
Ja pisarad mul filmades. ∴

Kui kuuleks ja sealt wõeralt maalt,
Weel minu kurwa leina healt;

∴ Siis tõest' ja mind ei unustaks,
Waid kindlal meel armastaks. ∴

Ei mina mujalt troosti saa
 Kui palwest ainu üksini,
 ∴ See lootus mind weel finnitab,
 Et Jeesus kõiki awitab. ∴

Ei tema meid siis unusta,
 Kui aga teda palume,
 ∴ Ta hoiab mind siin ja sind seal,
 Kui aga loodame ta peal'. ∴

36. Lahkumine armukesest.

Wiihil: Sealt Läänemere kalda pealt.

Et lahkun sinust armuke
 See kurvastab mind lõpmata,
 ∴ Sest nuttes ärareisin siit
 Ja laulan sull weel kurwa wuit. ∴

Need rõõmu päewad mis ma näind,
 On m'ust kui lendes mööda läind.
 ∴ Müüd kurbtus rõõmu neelanud,
 Neg armus mõtteid keelanud. ∴

Mu rohked filmapisarad
 Sull' wiimseks andeks langewad,
 ∴ Need mälestuseks annan sull',
 Oh anna neid ka wastu mull' ∴

Suud tuhat ford weel annan ma
 Su nutust turtsund uultele,
 :: Siis pööran selga sinule,
 Ja kõig' mu suguseltsile ::

Dh peaks weel Jumal aitama
 Mind siia paika tagasi,
 :: Siis ma kõik kurbtust unustaks,
 Suud andes sind ka armastaks. ::

Dh teeb nüüd Jumal mis ta teeb,
 Ta meile iga paika jäeb ;
 :: Ses lootuses nüüd lahkun ma,
 Jäe jumalaga armuke!!! ::

37. Lesemehe kaebtus.

Wiisil: Nüüd kõik maailm on hingamas.

Kül kurb mu süda, nuffer meel,
 Et üksi elan ilma peal,
 Mu elurõõm on kadunud,
 Mult ainus wara lahkunud.

Mul end'sed päewad filma ees
 Weel seiswad kuldse ehte sees,
 Mill' armsa naise lahke feel
 Mind trööstis, fui mul nuffer meel.

Kui päewa tööst ma wäsinud,
 Ehk jüda murest rõhutud;
 Siis nii kui rahu ingel ka
 Mull' lahkest wastu tuli ta.

Ei iial ma ta wiha näind,
 Ei ta mull' fortsjus fulmu teind,
 Kui wahest nurisefin ma,
 Siis naeratas ta lahkeste.

Jah tõest' kui paradiisi sees
 Ma elasin siis rõõmustes;
 Nüüd on kõik ära kadunud,
 Mu rõõm on nutuks muudetud.

Mu ainust wara katab muld,
 Siin hingab nüüd mu rõõm ja fuld,
 Ju waikind on ta lahke heal,
 Ei tröösti mind siin mure teel.

Weel pisaraid siin nutan ma
 Tall' tänuks, palgaks põrmusse,
 Niikauaks leinama weel jäen
 Kui ükskord taewas teda näen.

38. Lesenaise laul.

Wiisil: Nüüd jumalaga Saaremaa.

Nus on nüüd minu kallis mees
 Kes mull' nii armas iganes?
 Surm on sind äralahutand
 Ja minu jüdant kurwastand.

Kül waene, wilets röömuta,
 Ööd, päewad järgest leinan ma,
 Mu ilu läinud närtsima,
 Waim kurwastuses nõrkema.

Mull' on kui langeks temaga
 Mu elurööm kõik hauasse,
 Sest kõik see ilus ilmamaa
 On kole ilma temata.

Kui lapsed isa küsiwad
 Siis mulle kurbtust tegewad. —
 Mu filmawesi wastab neil':
 Ju isa ammu hauas teil.

Siin haua künkal istuks ma
 Kül ööd ja päewad lõpmata,
 Siin ootan et mu surma tund
 Ka annaks mulle rahu und.

Oh, igaw on mull' oodata,
 Mill' surm mind wõtab forista,
 Seepäraft järgest hüüan ma:
 Surm, minu elu lõpeta!

39. Kadaka-saks.

Simmer-Hindrek ist ein lingel,
 Meine Seele hiin nicht liebt;
 Lange sein das põrgu-ingel
 Miir nur keine ruue giebt.

Seine pitten nõnda lõiten:
 Liebes mamsel Liisake,
 Darf ich dich in meiner treuen?
 Tule naiseks minule.

Siis sind käte peal ma kannan,
 Sada, tuhat musu annan,
 Ja siis hõiskan rõõmuga:
 Müüd mu oma oled sa!

Tenn an seiner forten tenken
 Ich, und reuen immer mir,
 Pipers wert ich mich erenken
 Als ich werde seine prou.

Wuuh, was wird das maailm sagen,
 Wenn sein prou ma olekjin,
 Und mit hiim auf einem Wagen
 Auf besuche söidakjin?

Er ist herr tiifel-junge,
 Ich binn mampsel Liisake,
 Ich prech teits mit teitse sunge
 Und er pricht nur üksini

Tumme Estnis pauer prache,
 Wuuh, das klinkt kans würchterlich
 Wenn er pricht dann mus ich lachen,
 Nur das teitie liebe ich.

Koti riided hat er selgas
 Und die nase tatine,
 Krooses Wene-saapad jalgas
 Söug und habe rabane.

40. Söja laul.

(Tallinna majalise laul, mis ta oma söbrale Paide kirjutas.)

— / Kus mu wana seltsimees?
 Küsib heal mu südames?
 Temal oleks mõnda teha,
 Sest meid kästi waewa näha.

2 Päite wõitleb wihtmaga;
 Kas ei sünniks külwata?
 Aga ta on Paide käänes
 Nagu arg ja kohkund jännes.

3 Wana kallis seltsimees
 Oled pelgus sõja eest,
 Kui meil rohu juuts on ninas,
 Siis ja luurad Paide linnas,
 Wõitsid ennem jägada
 Head ja furja meitega,
 Kõl siis unustaksid ära
 Liiga kartust, tühja kära.

4 Kas sa pole weider mees?
 Inglisman weel Rootsi wees,
 Aga sina kardad teda,
 Et ta sulle siin teeks häda,
 Kas ju surm on tema wäes;
 Wõi ju päewad tema käes?
 Oi, oi! sa teed meestel häbi
 Oma ara kumbe läbi!

5 Wana kallis seltsimees!
 Kas sa tead ju põld on wees.
 Taimed kolletama läinud,
 Et sa neid ei katsmas käinud;
 Tuleb aeg, ehk ussidgi
 Näriwad neid koguni,

Mis ja siis teed wana isa!
Kui su lapsed tõstwad kisa?

Anna minu sõnal auu,
Ehk ta annaks sulle nõuu,
Et ja ruttad linna jälle,
Tõstad meie seltsis heale.
Tõuseb kärin mere peal,
Ära jõuad süiski weel,
Trööstid lapsed, trööstid naise
Ja weel mõne pelgund waese.

> „Bot kak braat!“ ei näinud sa,
Kui siin peeti „trewooga“
Tule latorn pandi torni
Kroonu hoostel anti „porni,“
Trummi heal ja pajun käis,
Soldatid kõik kohad täis,
Ohwitserid sõitsid ratsa
Kassakas ütles: „dawai dratsa!“

(Tallinna sõja wastu valmistamine aastal 1854.)

41. Doobnud peremehe laul.

Kui mõtlen ma, mis ilmas siin
Teeb kurja weel see paha wiin!

Et mõni majaperemees
 On nii kui uppund tema sees.

Tal kogukonna=aitas mõlg,
 Ta perel kodu leiwa nälg;
 Ei siiski wiina jäta ta,
 Waid istub kõrtsus rõõmuga.

Ei tema tea päewast, ööst,
 Ei maja=elust, pere tööst;
 Ta järgest wiinast leutud
 Ja kõrtsu wang, kui seutud.

Ta süda, himu, mõte, meel
 On üksi pöördud wiina peal;
 Ta maad ja taewast unustab,
 Kui aga kurku kasta saab.

Wiin rikub meelt, teeb segajeks
 Ja südant kurjaks, wihaseks,
 Kui tuleb kõrtsust peremees,
 Siis wäriseb kõik tema ees.

Üks joobnud mees, see mõtleb küll,
 Et tark ja selge tema meel,
 Ja et tall' kahju tehakse,
 Kui wiina joomist keeldakse.

Ta süda on täis kõige peal',
 (Sest joobnul ikka õigus teal)
 Ta kirub, wannub, ahwardab,
 Kes ette juhtub, pähe saab.

Ta alati on wiina sees,
 Tal kuri kangeft jüdames,
 Ei tunne tema halastust,
 Ei järelandmist, lepitust.

Ta ihu tihti märgitud,
 Näht sagedaste pargitud,
 Luud, kondid murtud, rõhutatud
 Ja suu ning filmad lõhutatud.

Ka mitu kord on seda olnud,
 Et naine nurgast wälja tulnud —
 Tuhk-labidas ehk piiru-alg —
 Kas mingi puruks käsi, jalg!

Üks riid ja tüli alati,
 Ei majas rahu iialgi,
 Waid mehe wanne, naise nutt,
 On ööd ja päewad segatud!

Oh, mõtle waene jooja hing!
 Sa raiskad oma wiimne teng'
 Ja ohwerdad see waimule,
 Kes surma saadab sinule!

Oh ärka üles waene loom,
 See surma-jook on kuri rõõm;
 Tee lahti oma hingekest
 Meist hukatuse paeladest!

Oh, waat', kui ilus armas wiis
 Ja rahu on su majas siis,

Kui wiina himu kadunud
Ja riid ning kära lõppenud!

Sa rõõmuga teed oma tööd
Ja rahulised sinu ööd;
Su naine tänab Jumalad,
Ja lapsed sõna kuulewad.

Seft jäta maha, põgene
See waendlase eest koguni;
Kui tarwa ruumi lubad tal
Siis walitseb ju hinge peal.

42. Neitsi kiitus.

Mu kõige kallim laulu heal
Käib selle neitsile,
Kes alati seal akna peal
Teeb rõõmu kõigile;
Siis mina ikka rõõmsaks jäen
Kui neid seal akna peal ma näen,
See neitsit elagu!
See neitsit elagu!

Ra õhtu hilja istub weel
Ta poole ehani,
Ja lahkest räägib nende feel,
Ei ilmas wihane;

Siis mina ikka rõõmsaks jäen,
 Kui neid seal afna peal ma näen,
 Ta kõrgeft elagu!

Ta kõrgeft elagu!

Ja kui mu süda kurwaks jäeb
 Siin ilma elu sees,
 Ja waewa, muret rohkest näeb,
 Ka filmadgi mul wees,
 Siis waatan jelle afna peal',
 Kust kostab mulle neitsi heal,
 Siis on m'ust kohe siin,
 Ju ärakadund piin.

Ja, ja see neitsit kuulab nüüd,
 Et nendest laulan ma,
 Ei tea kas mõistab mulle süüd
 Ta oma mõttega?
 Ma palun neitsit ärdast teid,
 Oh, ärge mõistke hukka meid,
 Waid rahus elage,
 Kui me' teist laulame.

43. Lapse armastus.

Lapse põlwe õndsad päewad
 Kui ma kasw'sin mureta

Waimus neid weel filmad näewad,
Ja kui mäng'sin teistega.

Ei mull' teird maailm weel liiga,
Ei ma teadnud kurjusest;
Lapseliku mõtetega
Olin rõõmus südamest.

Kalli isa armastuses
Ei mõelnd paha kellegist
Waga ema õpetuses
Olin puhas pattudest.

Lapse õnnelikud päewad
Otja kiirest lõpewad,
Süda, meel need kurjaks saawad,
Batu sisse langewad.

Lapse põlw mull' aga näitab,
Mis mull' õnneks tarwis lä'eb.
Lapse meel ja ustaw süda
See jah see mind õndsaks teeb.

44. Armuke.

Armuke, kus wiivid sa?
Maailm ju hingab rahuga,
Maad walgustab ju hele kuu,
Arm rutta nüüd, ma olen rahutu. ∴

Uinunud ja kõik metsa puud,
 On ka juba uinunud,
 Ka näewad lilled, roosid und,
 Arm tule nüüd, see on see õnnis tund. ∴∴

Su lõpp'nud päewa töö,
 Ja hakkand waitne öö,
 Su arm see ei wõi uinuda
 Peig' tule nüüd, su peale mõtlen ma. ∴∴

Ja kui sa uinukski
 Näed pruudist uneski,
 Su nägu lahkest naeratab
 Ma tean ju — armust unistab. ∴∴

45. Mõtted surmu-aia peal.

Si mu mõtted palju meel
 Ilma elust aru saa,
 Sagedaste lähed meel
 Mõtte läbi segamine,
 Kui ma püüan aru saada,
 Ilma asjust pisut teada.
 Kõik mis wägew looja teinud
 See on näha imelik,
 Ja mis olen tähel' pannud,
 Muudab end ka filmapilt,

Rõõm saab pea leinamiseks,
 Siskamine nutu healeks.

Villed, mis kül öösel kõn'dwad,
 Budenewad peagi;
 Oma ilu äraandwad,
 Vähiwad põrmus mullasse,
 Kõik mis maa peal iial liigub,
 See end pea mullaks muudab.

Waatan mina wälja peale
 Mis täis õitswaid lillesid,
 Kuulen seal neid linnu heali
 Laulma oma lugusid,
 Siis kül süda rõõmus hüppab,
 Mendel ligi laulda wõtab.

Vähen jälle furnu aeda,
 Kuulen seal veel linnu healt,
 Oh siis soovib minu süda
 Vahkuda siit ilma pealt,
 Muldse hauda ennast heita,
 Et seal wõiksin rahu leida.

Oh kui mitu tuhat ihu
 On siin leidnud wiimist und,
 Need kõik siin on muld ja pihu,
 Kes ka ilmas rõõmu tund,
 Seda aeg kõik äraheel'nud,
 Muldne maa ta sisse neelnud!

Oh kui mitu ilmaft läinud
 Mulla põue magama,
 Kelle film on palju näinud
 Mis siin kannab ilmamaa,
 Ja kui mitu ka siit läksid,
 Armukeje maha jättsid.

Oh kui mitu hauda saavad
 Silmaveega kastetud,
 Ja kui mitmed ristid jäävad
 Walujaste mäletud! —
 Mitu haura lille kaswab,
 Et neid filmawesi kastab.

Oh kui mitu tuffs'wad rinda
 Katab siin nüüd raste muld,
 Kes küll maksis palju hinda,
 Oli kallim weel kui kuld,
 Keda süles siia kanti,
 Suud tal andes hauda pandi.

Oh kui mitme wiimsed sõnad
 Saavad kallist mäletud,
 Nagu oleks alles nemad
 Gila õhtu räägitud;
 Oh kui mitu hinge heitsid
 Bruudi kaendlas, surma leitsid.

Kui ma seda kõik kord mõtlen
 Siis on meel küll segane,

Useeesele ütlen:

Ilmas kõik on tühine,
See kõik pea otja lõpeb
Aja-põue warjul' läheb.

Täna käin weel furnuajal,
Waatan aega tagasi,
Homme ehk jo firstu naelad
Sepal walmis tehakse,
Siis ka siia handa tulen,
Pea muld ja pihu olen.

Aga kas mu haua peale
Pisarad ka langewad
Ja kas on neid nutu heali
Kes mind taga leinawad?
Ei ma tea, kas mu risti
Veinates ka pannakj' piisti.

Wõi ehk saab mu haua põhi
Naerdes mullast puhastud,
Ja mu põrmust kaswand rohi
Tantsijatest tallatud?! —
Kas mind mattes leinatakse,
Ehk mu juures õisatakse? —

Õnnis, kui mu surma tunnil
Tehakj' palwet minu eest'
Ja kui minu tõwe jängil
Sambad märjad nutu weest;

Mis mu sugulaste filmist
 Jooksnud haleduse pärast.

Õndsam weel kui tiutust naeru
 Surma tunnil kannatan,
 Ja saab waenlastel' sest rõõmu
 Kui ma filmad finni teen!
 Siis kül talle were riides,
 Wõin ma olla taewa riikis.

Jeesus ka Ta surma tunnil
 Naeru krooni kandis weel;
 Kui Ta rippus risti palgil,
 Pilkamist siis kuulis seal;
 Siiski ehmatand ja hirmus,
 Kõikus Ta eest pörgu wõimus.

Sest ei kõhku iial mina
 Surma peale mõteldes,
 Waat mu Jeesus oli ju ka.
 Nulla pöues hingamas,
 Sest mu surma hirm on lõp'nud,
 Et mu Jeesus seda wõitnud.

Kui ma oma elulugu
 Kord ka järel' waatan siin,
 Siis kül näen: kes minu sugu,
 Kõigil on siin ilmas piin;
 Kõik siin tundwad häda, walu
 Kõigil on üks wilets elu.

Aga minu mõtted saavad
 Tihti ära segatud:
 Kui ma kuulen ilma lapsed
 Tantsides siin õiskavad.
 Siis kül pea meelest läheb,
 Et mind jurm ka neelda tahab.
 Nõnda siis mu mõtted saavad
 Sagedaste pööretud,
 Kõik mis aga filmad näewad,
 Seks saab mõte muudetud.
 Mure ajal leinab tema,
 Rõõmu ajal õiskab kaasa.
 Oh et minu mõtted ikka
 Maapealt tõuseks ülesse,
 Kindlaste jüit nõuaks saada
 Oma isa riigisse;
 Kõik siis minu hauda kandjad
 Oksid need rahu andjad.

46. Surmu aed.

Oh, see paik on nõnda vaikne!
 Tuulgi puhub taha siin,
 Siin on koht kus igaweste
 Otsa lõp'nud kõige piin.

Jah, need waiksed mulla fiintad,
 Näit'wad sinu suuruft seal,
 See on peegel kus ja waatad,
 Mis jul ees on elu teel.

Siin on sinu armsjad wennad,
 Siin ju armsjad wanemad ;
 Nad on rahumaale saanud,
 Nängast waewast puhkawad.

Rikkad, waesed ühte moodi
 Rahulikult ühes koos,
 Kõigil üks külm, kõwa woodi
 Muruema süle sees.

Usfikene hoolimata
 Muumab ennast julgeste,
 Rikkast, waesest ühtewiisi,
 Lugu kellegist ei pea.

Waesed kellel rasked päewad
 Olid ilmas elada
 Siin n'ad kõigist lahti saawad,
 Hingada on neil siin hea.

47. Mu isamaa.

Mu isamaa nüüd ärka,
 Kui kaua uinud ja!

Miks tufud ja ei märka,
Siis üksford tõusta ka?

Sind äratawad wennad,
Sind ait'wad ülemad,
Ja ärdast nende filmad
Su peale waatawad.

Ju kaua, kaua aega
Sind ootab armastus,
Sa aga pöörad selga
See on sull' pahandus.

Oh mõista, tunne ära,
Et ennast seega lööd,
Et oma auu ja wara
Sa uinjel lõpetad. —

Tee lahti filmad waata
Sull' priius lehwitab! —
Jah, ärka, tõuse, märka:
Sind Jumal awitab!

48. Jumalaga jätmine.

Naudtee Laulik wura ja
Kiirest läbi Gestimaa,

Kuuluta su wendil uudist,
 Käägi juttu peiust, pruudist.
 Kaudtee Laulik wura ja
 Kiirest läbi Gestimaa.

Wura läbi maad ja linnad,
 Isegi ka weiksed külad;
 Kuuluta su poegil' nalja,
 Näita tütril' auusust wälja,
 Kaudtee Laulik wura ja
 Kiirest läbi Gestimaa.

Mii kui auruwanger lendab,
 Läbi Gestimaa ka rändab
 Jätab maha mäed ja metsad,
 Rahwa elupaika tõttab,
 Nõnda Kaudtee Laulik ja
 Wura läbi Gestimaa.

Wura ikka, wura ja
 Wõi kas otse Tallinna,
 Seal sind ostwad Gestirahwas,
 Käägiwad s'ust õige wahwast;
 Seal siis Laulik seda tee:
 Wura wälja Tapale.

Kui ju õhtul istud Tartus,
 Siis su südamest kaub kartus;
 Seal sind ostwad Gestimehed,
 Kellel kaunid waimu ehed,

Käägi iga sõbrale,
Et sealt murad Kaskwere.

Kaskwere on Wirumaal
Tuntud pealinn Gestlastel,
Sealt saad sõbru, sealt saad wendi,
Kes sull' tajub ära rendi.
Wura Paultik, wura ja
Marwa sõbru waatama.

Marwa sõbrad tublid wennad,
Rohe kätt ja nendel annad,
Need sind wiivad warsti koju,
Saawad endal laulu tuju,
Sealt siis Paultik wura ka
Peeterburi waatama.

Peeterburgi Gesti jugu
Pidama s'ust saab ka lugu,
Gest et nemad kõik sull' tutt'wad
Warsti julle wastu rutt'wad.
Wura Paultik wura ja
Pihkwa kaudu Riiga ka.

Willjandi ja Bernu ka
Jäta mitte waatmata,
Haapsalus seal küsi: kas
Käisin ka ju Pihulas?
Sealt siis Paultik, wura ja
Maanteed mööda Paldiska.

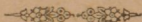
Raudtee Paultik wura ja
Sealt siis jälle Tallinna,
Seal kus sünd'jid, seal ka ela,
Sõbru leiab seal su kõla.
Wura Paultik, wura ja
Kiirest läbi Gestimaa.

Sissekord.

N ^o	Pehef.
1. Kodumaa	3
2. Kena lill	4
3. Armastuse rutt	5
4. Ilus neiu	6
5. Armas neiu	7
6. Kadund neiu	9
7. Wana aegne foolmeister	9
8. Warane surm	13
9. Peigmehe armu tunnistus	19
10. Taganenud pruut	20
11. Peiu igätsus	22
12. Peigmehe laul pruudi haa peal	24
13. Peiu kurbtus	27
14. Mu armas	28
15. Kurb jumalaga jätmine	29
16. Neitfi kaebtus	30
17. Tütarlapse kurbtus	31
18. Koduſt lahkmine	33
19. Taganenud pruudi armastus	35
20. Noorest põlwest	37
21. Petis tütarlaps	38
22. Surnu pea-luu	39
23. Pime kuningas	41
24. Korstnapühhtija	44
25. Wangi kurbtus	46
26. Neiu haledus	47

N ^o	Peget.
27. Noortemeestele õpetusüks	48
28. Pruudi mõtted	50
29. Rahu-maa	51
30. Järelemõtlemine	52
31. Kurwad tunnid	53
32. Wangihoone	55
33. Wangi kahatsimine	57
34. Sõjamehe laul	59
35. Soldati naise laul	60
36. Lahkumine armukesest	61
37. Lesemehe kaebtus	62
38. Lesenaise laul	64
39. Kadaka-saks	65
40. Sõja laul	66
41. Joobnud peremehe laul	68
42. Neitsi kiitus	71
43. Lapse põlv	72
44. Armuke	73
45. Mõtted surnuaia peal	74
46. Surnu aed	79
47. Mu isamaa	80
48. Jumalaga jätmine	81

C. Piiblaka raamatukauplusest

on alamal nimetatud raamatud üksikult ja hulga viisi saada; jällemüüjad saavad kõrged protsentid.

Vaimulikud raamatud.

Waisjed tunnid.

Ketsemani-aedas.

Nädali-palwe-raamat piltidega. Hind 20 kop.

Õndsaks tegew Ketsemane aed. Hind 20 kop.

Altar Kolgata mäel. Hind 20 kop.

Nus Jernsalem. Hind 12 kop.

Kristuse lohtujärg. Hind 12 kop.

Wiinne lohtu päew. Hind 20 kop.

Talle pruut. Hind 10 kop.

Nus Siioni kannel. Hind 10 kop.

Siioni Naabli Mäng. Hind 15 kop.

Taewatee Seltjimees. Hind 15 kop.

Siioni teekäija reisi lepp. Hind 25 kop.

Ginge Arst, ehk Pauarahwa palwe raamat. Hind 15 kop.

Nädali palwe raamat. Hind 10 kop.

Jõulu Ingel. Hind 10 kop.

Waga laste Jõulu rõõm. Hind 5 kop.

Taewalik paradüis. Hind 20 kop.

Nus ABÐ-raamat. Hind 10 kop.

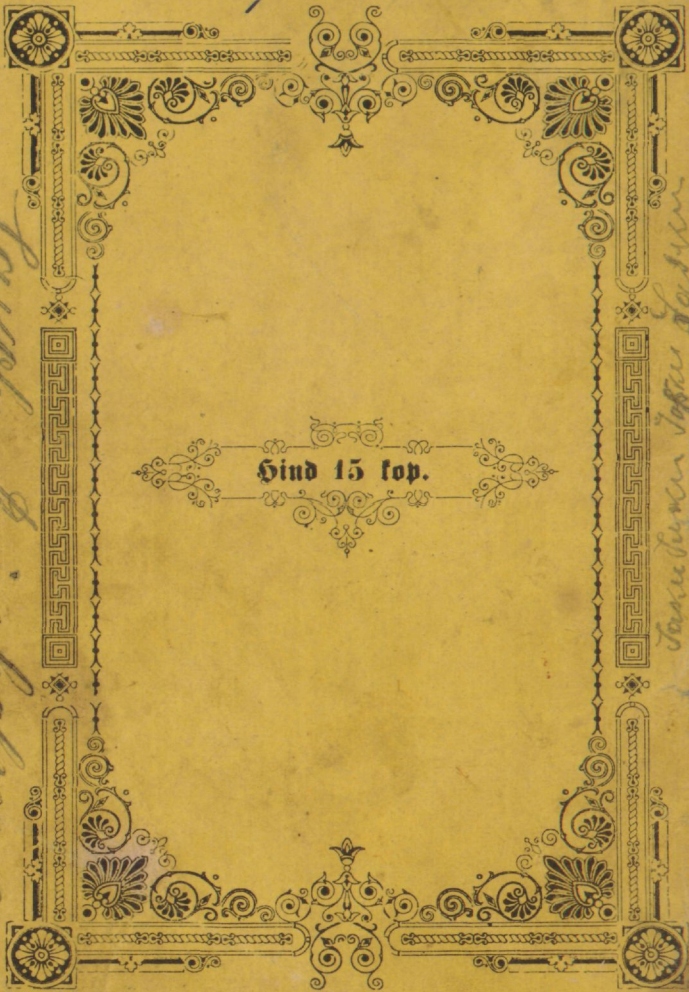
Juku raamatud.

Ura, üks Mulati tütarlaps.	Hind 20 fop.
Armastuse wägi.	Hind 20 fop.
Andreas Hofer.	Hind 18 fop.
Baligreeni lossi krahw.	Hind 20 fop.
Nõõwitud tütarlaps.	Hind 13 fop.
Wladimir ja Katiuka.	Hind 13 fop.
Juglane ja Hindlane.	Hind 18 fop.
Soldat wanapagana waranduse lambris.	Hind 10 fop.
Pimedas koopas ehk Isa pärandus peastab.	Hind 15 fop.
Jutustamine luda soldat Keisri Peetri I. mõrtsukate käest ärapeastis.	Hind 15 fop.
Wana Rootslane.	Hind 12 fop.
Tallinna Saladused.	Hind 15 fop.
Würst Menschikow.	Hind 25 fop.
Mereriisuja kapten.	Hind 15 fop.
Uuenägude seletaja.	Hind 15 fop.

Laulikud.

Sarju laulif.	Hind 13 fop.
Kuues Gesti laulutooja.	Hind 15 fop.
Meremeeste Laulif.	Hind 15 fop.
Tallinna ööpik.	Hind 15 fop.
Keisi laulif.	Hind 5 fop.

Prinzen/ast

Sind 15 top.

Tascheleinband

Tascheleinband